

19 Φεβρουαρίου 2021

Η θαυματουργός Παναγία Προυσιώτισσα και η θανατηφόρος επιδημία γρίπη του 1918!

[/ Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Παναγία Προυσιώτισσα. (Φωτογραφία από <http://www.saint.gr/>)

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Α. Κατά την επιδημία του '18

Οκτώβριος 1918. Το Αγρίνιο δεν απαριθμεί περισσότερους από 15.000 κατοίκους. Μία επάρατος νόσος, η γρίπη, έχει ενσκήψει και θερίζει, κυριολεκτικώς, την πόλη και την γύρω περιοχή της. Δεν υπάρχει οικογένεια που να μη θρηνή τα θύματά της. Φόβος συνέχει τους κατοίκους όλης της περιοχής, γιατί η κατάσταση δεν είναι καλύτερη στο Μεσολόγγι και στο Αιτωλικό.

Η επιστήμη φαίνεται ανίκανη να ανακόψη τη θανατερή πορεία της νόσου. Ο αριθμός των θανάτων μόνο μέσα στο Αγρίνιο φτάνει τον αριθμό των 40 έως 50 ημερησίως. Κανείς δεν συνοδεύει πια τους νεκρούς, οι οποίοι μεταφέρονται με δίτροχα κάρα από αχθοφόρους στο νεκροταφείο, όπου μετά από μια σύντομη ευχή τους ιερέως, πολλές φορές δε και χωρίς αυτήν, θάπτονται. Οι κάτοικοι όχι μόνον δεν επιμελούνται τους νεκρούς τους, αλλά και τους αποφεύγουν από τον φόβο της μεταδόσεως της ασθένειας.

Όλοι αποκαμωμένοι ψυχικά λες και περιμένουν με σταυρωμένα χέρια το μοιραίο.

Καμιά ελπίδα από πουθενά δεν φαίνεται. Δεν μένει άλλο καταφύγιο από την πίστη. Αλλά και αυτή κάποτε μπρος στο αδιάκοπο θανατικό κλονίζεται σε πολλούς. Μα μέσα σ' αυτήν την παραζάλη της απελπισίας, που συνέχει όλους, υπάρχουν και μερικοί γέροντες που θυμούνται. Η μνήμη τους ξαναγυρίζει 64 χρόνια πίσω, στο 1854. Θυμούνται ότι και τότε μια άλλη επάρατος νόσος, η χολέρα, είχε ενσκήψει στην πόλη του Αγρινίου και είχε αποδεκατίσει τον πληθυσμό της.

Και θυμούνται τότε το θαύμα της Παναγίας της Προυσιώτισσας.

Η «σανίς σωτηρίας» είχε βρεθή. Ήταν η πίστη στην προστασία της Παναγίας της Προυσιώτισσας. Στο θαύμα της Μεγαλόχαρης. Όταν οι γέροντες το είπαν, όλοι ζήτησαν να μεταφερθή η εικόνα της. Όλοι αυτομάτως πια ήταν βέβαιοι ότι, όταν η εικόνα της Προυσιώτισσας θα ερχόταν στο Αγρίνιο, η πόλη θα απαλλασσόταν από την τραγική δοκιμασία. Μα κανένας δεν αποφασίζει, δεν τολμάει να πάη στο Μοναστήρι, στον Προυσό, για να μεταφέρει την παράκληση της πόλης στον Ηγούμενο. Ένας φόβος για την περίπτωση αυτή συνέχει όλους. Πιστεύουν ότι το θανατικό της γρίπης ήταν μια δοκιμασία εξαγνισμού που την έστειλε η Θεία Βουλή στον «παραστρατημένο» λαό. Γι' αυτό και φοβούνται να πάνε στο Μοναστήρι, μήπως η Θεία «οργή» ξεσπάση στους απεσταλμένους.

Ολόκληρη κίνηση έγινε τότε για να συγκροτηθή μια αντιπροσωπευτική επιτροπή, που θα μετέβαινε στην Ναύπακτο, για να ζητήσει από τον τότε Μητροπολίτη Αμβρόσιο την άδεια μεταφοράς της Εικόνας και εν συνεχεία θα ανέβαινε στο Μοναστήρι, για να συνοδεύση την θαυματουργό Προυσιώτισσα στην πόλη.

Τελικώς έγινε μια τριμελής επιτροπή, αλλά εντός της ίδιας ημέρας τα μέλη της παραιτήθηκαν, για να γίνη άλλη την επομένη και να παρουσιασθή εμπρός στην ασκητική μορφή του Μητροπολίτου Ναυπάκτου Αμβροσίου, μεταφέροντας την παράκληση της πόλης.

Με την ευλογία του Αμβροσίου και με το σχετικό έγγραφο της άδειας στα χέρια η επιτροπή αφήνει την Μητρόπολη. Η άδεια έχει δοθή. Μα τα λόγια του Δεσπότη, παρά την τελική ευλογία του, στριφογυρίζουν καυτερά στην ψυχή και στην σκέψη. Τα βήματά τους σέρνονται όχι προς το Αγρίνιο, αλλά προς την παραλία της Ναυπάκτου.

Εκεί καθισμένοι στο μουράγιο, αμίλητοι, κάνουν αυτοκριτική. Είναι, άραγε, άξιοι να παρουσιαστούν μπροστά στην θαυματουργό Εικόνα; Αμαρτωλοί αυτοί, πρεσβεία αμαρτωλών; Ο Μητροπολίτης επέτρεψε, αλλά θα ευδοκήση, θα δώση συγχώρεση και η Παναγία; Αυτές οι σκέψεις τους βασανίζουν στις ώρες της σιωπής.

Ύστερα από μια κοπιώδη πορεία η επιτροπή-πρεσβεία, κατά το δειλινό της 22ας

Οκτωβρίου, έφτανε στο Μοναστήρι, στον Προυσό. Γονατιστοί μπροστά στην Θαυματουργό Εικόνα οι τρεις πρεσβύτες ευχαριστούν που τους αξίωσε να φτάσουν ως εκεί και προσεύχονται. Σε λίγο το Μοναστήρι παρουσιάζει εικόνα συναγερμού ικεσίας. Οι Πατέρες μαζεμένοι όλοι στην εκκλησία, με τον Κωνσταντίνο Καθηγούμενο, αναπέμπουν Παράκληση στην Θεομήτορα, ενώ τα πρόσωπα των Αγρινιωτών, που εξακολουθούν να είναι γονατιστοί μπροστά στην Εικόνα, τα αυλακώνουν τα δάκρυα. Είναι τα δάκρυα της μετανοίας.

Το άλλο πρωί γίνεται Δοξολογία και το βράδυ ολονύκτια Παράκληση. Η προετοιμασία για την μεταφορά της Εικόνας έχει αρχίσει το πρωί της 24ης Οκτωβρίου, μετά τον Όρθρο σχηματίζεται η πομπή και η Ιερά Θεωρία ξεκινάει...

Εν τω μεταξύ στο Αγρίνιο έχουν ειδοποιηθεί. Από την πόλη και τα γύρω χιλιάδες οι πιστοί μετά την Παράκληση στην Μητρόπολη ξεκινάνε σε μια ολονύκτια πορεία μέσα στα βουνά. Τραβάνε όλοι με συντριβή και μετάνοια τόση που μεταρσιώνει προς τα Αραποκέφαλα, για να προϋπαντήσουν την Μεγαλόχαρη, την μόνη ελπίδα της σωτηρίας που τους απόμεινε. Λιτανεία ψυχών είναι η πορεία τούτη με την ολονύκτια προσευχή.

Το ίδιο πρωί οι χιλιάδες αυτές των πιστών συναντώνται με την θρησκευτική πομπή που φέρνει την Θαυματουργό Εικόνα πάνω σε μια από τις ψηλότερες κορφές των Αραποκέφαλων. Οι στιγμές αυτές, όπως τις περιγράφουν οι επιζώντες ακόμα γέροντες, είναι ασύλληπτες από την φαντασία σε κατάνυξη.

Εκεί γίνεται η πρώτη μεγάλη Δέηση. Δέησις εις το όρος. Σε πέντε χιλιάδες υπολογίσθηκαν οι Χριστιανοί, που γονυπετείς γέμισαν τα γύρω φαράγγια και με δάκρυα μετανοίας πραγματικής παρακολούθησαν την Δέηση στην Παναγία. Και μετά από αυτήν ξαναρχίζει η πορεία.

Η Θεία Εικόνα ακολουθουμένη από τις χιλιάδες των ευλαβουμένων προχωρεί να φτάση το πρωί της επομένης στο χωριό Προστοβά, όπου ψέλνεται κατανυκτική Παράκληση και τις νυχτερινές ώρες φτάνει στα προάστεια του Αγρινίου.

Όταν η ιερή πομπή έφθασε στα πρόθυρα της πόλης, το Αγρίνιο μέσα είχε ερημωθεί. Δεν είχαν μείνει παρά μόνον μερικά παιδιά στα καμπαναριά των εκκλησιών που χτυπούσαν χαρμόσυνα τις καμπάνες.

Η πομπή τώρα προχωρεί προς την πόλη και κατευθύνεται στο Ναό της Αγίας Τριάδος, όπου αναπέμπεται ευχαριστήρια Δέηση και ακολουθεί Μεγάλη Παράκληση για την απαλλαγή του δοκιμαζόμενου λαού από την μάστιγα της τρομερής αρρώστιας. Και μετά όταν μπήκε η Εικόνα της Θεομήτορος στο Ναό, επί ένα εικοσιτετράωρο συνεχώς οι παπάδες δεν σταμάτησαν να ψέλνουν ομαδικές

Παρακλήσεις των πιστών, ενώ άλλοι μεταλάμβαναν των Αχράντων Μυστηρίων.

Μετά τις πρώτες ώρες από την άφιξη της Προυσιώτισσας στην πόλη, το κακό είχε σταματήσει. Οι άρρωστοι, και οι κατάκοιτοι ακόμα που δεν μπορούσαν να σηκωθούν από το κρεβάτι, τώρα κατά δεκάδες, τελείως υγιείς, έσπευδαν στην Αγία Τριάδα για να ευχαριστήσουν την Μεγαλόχαρη. Το θαύμα είχε συντελεσθή ομαδικά. Η ζωή στο Αγρίνιο ξανάρχιζε να παίρνη το ρυθμό της.

Συνεχίζεται

Από την εφημερίδα «Εκκλησιαστική Παρέμβασις» της Ιεράς Μητροπόλεως Ναυπάκτου.